

Predikan hållen vid
kapellpredikanten i
Käringön Laurenz
Olof August
Simson...

Crona, Hugo Bror Herman

8 E Br. Simson

National Library
of Sweden

Skrifvet.
1900 -

Predikan

hållen

vid Kapellpredikanten i Kåringön

Laurenz Olof August Simsons

begravningsakt i Kåringöns kyrka

den 6 Juni 1900

af

Hugo Crona

Kyrkoherde.

Tryckt på begäran.

Pris 25 öre.

Wexiö, 1900. Smålandspostens Boktryckeri.

Friedrich

in Kassel

Lehrer

geboren

am 6. Juni 1800

in Kassel

in Kassel

in Kassel

in Kassel

in Kassel

in Kassel

in Kassel

I. N. J.

Här är ej godt att vara,
Ty döden herskar här,
Jag önskar dit att fara,
Där Herren Jesus är;
En gång förgås det gamla,
Oss Jesus då vill samla,
Där död ej finnes mer.

Den har bekymmer många,
Som länge lefver här,
Och nätterna bli långa
För oro och besvär;
I Herrens stad i höjden
Där slutas aldrig fröjden,
Där finnes ingen sorg.

Så länge här vi vandra,
Vi städs e'ände se
Och människor åt hvarandra
Bereda ångst och ve;
I himlen nöd ej finnes,
Där är man ens till sinnes,
Ja där är ro och frid.

Här får man medel söka
Mot kroppens skröplighet,
Som oftast endast öka
Vår vedervärdighet.
Hos Gud är godt att lefva,
Dit må vi städse sträfva,
Det lönar mödan väl.

O Gud, du värdes fästa
 Vid dig min själs begär;
 Allt tjänar till det bästa,
 Om dig jag håller kär.
 Låt, när jag går ur tiden,
 Mig somna in i friden
 Och lefva se'n hos dig.

Amen.

Uppenb. B. 21: 1—7.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den första himmelen och den första jorden förgingos, och hafvet är icke mer. Och jag, Johannes, såg den helga staden, det nya Jerusalem, nederkomma af himmelen ifrå Gud, tillredd såsom en prydd brud till sin man. Och jag hörde ena stor röst af himmelen säga: Si, Guds tabernakel ibland människorna, och han skall bo med dem, och de skola vara hans folk, och själfver Gud med dem skall vara deras Gud. Och Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död skall sedan vara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon värk varder mer, ty det första är förgånget. Och den där satt på stolen sade: Si, jag gör allting ny. Och han sade: Skrif, ty dessa ord äro viss och sann. Och han sade till mig: det är gjordt. Jag är A och O, begynnelsen och änden; jag skall gifva honom, som törstar, af lefvande vattens källo förgäfves. Den där vinner, han skall allt detta få äga; och jag skall vara honom hans Gud, och han skall vara min son.

Den upplästa texten låter oss få kasta en blick in i den fjärran, ljusa evigheten, på det att denna vederkvickande, tröstliga syn må verka stärkande på vår tro, och på det att hela vår människa med hjärta och lif må vara sysselsatt med dessa himmelska ting, såsom såge hon dem, och på det att hon med innerligt begär och redligt allvar må sträcka sig därefter såsom det härliga målet för sin kallelse. Med ledning af denna text vilja vi på denna stund betrakta:

Huru vi skola vinna delaktighet i den himmelska härligheten i det nya Jerusalem.

1:0) *Den himmelska härligheten i det nya Jerusalem, efter hvars vinnande vi skola sträfra, är något outsägligen stort och saligt.*

En bild, full af ljus och klarhet, ställer vår text fram för oss. Ingen mänsklig tanke kan uttänka högre ting, än dessa eviga, himmelska härligheter. Allt är nytt i den saliga evigheten, allt öfvergår våra jordiska föreställningar. Det är sådant, som *intet öga har sett, intet öra hört och i ingen människas hjärta stiget är.* Man kan endast med tillbedjan stanna inför allt detta, i tron skåda dit upp och i ödmjukhet sträcka sig efter vår Guds och hans himmels härlighet.

Johannes ser en *ny* himmel och en *ny* jord. Huru mycken makt, vishet och godhet har icke Gud använt redan på den nu varande synliga himmelen och jorden, huru mycken ära har han icke inlagt däri för alla, som älska hans verk! Huru skön ter sig icke den nu varande jorden, när t. ex. berg och dalar om våren och sommaren stå gröna och äro uppfyllda med ljufliga blomster och frukter; och huru skön är icke himmelen, när solen vid klar luft skrider fram i sin gyllene glans, eller när månen och stjärnorna en klar natt sprida sitt tindrande sken! Ja, hvem kan räkna alla de under, som vittna om Guds härlighet? Men å andra sidan, huru mycket ondt, huru mycken rubbning och förstöring har icke för syndens skull inträngt på denna jorden, huru många suckar från de förnuftiga och förnuftslösa kreaturen låta icke höra sig, huru mycken förbannelse och trädedom tynger icke på allt, som är skapadt till frihet och glädje! Huru annorlunda skall det icke blifva, när allt detta onda måste bortvika, och hela skapelsen föres till Guds barns härliga frihet! I jämförelse med hvad som då kommer, visar sig det förra såsom något gammalt och förgängligt. Då framträder *det nya Jerusalem*, den heliga fridsstaden i all sin härlighet. Staden Jerusalem, som David hade till sin hufvudstad, var en helig stad och hade icke sin like på hela jorden, men det nya Jerusalem är mycket förträffligare och härligare. Denna heliga stad såg Johannes *nedkomma af himmelen ifrån Gud.* Den skapas icke först då; den är redan från begynnelsen tillredd i himmelen. Därifrån nedkommer den såsom den evigt grundade, de heligas

arfvedel i ljust, såsom den stad, hvars byggmästare är Gud, såsom Lammets stad och därför *tillredd såsom en brud, berydd till sin man*. Den är det åter öppnade vår Guds paradiset, riket eller rikshufvudstaden, af Gud tillförd Jesu Kristi församling såsom en smyckad brud till sin man. Det nya Jerusalem skall vara de utvaldas och saligas eviga hemvist, där de skola bo, sedan de flyttat från jorden. Denna stad har många boningar, såsom Jesus säger: *i min Faders hus äro många boningar*. Den har många boningar, emedan många skola bo där. Och dessa boningar äro icke lika hvarandra, utan somliga äro härligare än de andra, såsom det vanligen förhåller sig i en stad. Och såsom i en stad dess invånare såsom närboende hafva gemenskap med hvarandra, skola ock himmelens invånare och de saliga hafva umgänge och gemenskap med hvarandra till inbördes utsäglig fröjd. Ja, hvilken *salighet* väntar icke det nya Jerusalems invånare! Se där *Guds tabernakel*, Guds boning hos människorna, den samskyldiga stiftshyddan, hvaraf den första stiftshyddan blott var en skuggbild. När Moses hade upprättat tabernaklet, och Salomo hade byggt templet, då hade Gud visserligen redan en boning hos Israels folk. Men nu heter det här, liksom hvarken det ena eller andra hade varit till, utan allt vore nytt: Se, Guds boning, emedan Gud där meddelar sig mycket närmare, egentligare och rikare. *Gud skall bo med dem* och vara för sitt folk en evig Immanuel. *Jag skall vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk* — detta var innehållet af Guds förbund med Israel. Nu vinner detta förbund sin härligaste fullbordan. Endast de äro saliga människor, som åtnjuta Guds saliga närvaro och stå i en innerlig, fullkomlig och ostörd gemenskap med Gud. Ja, denna gudsgemenskap är ett hufvudstycke af saligheten. Af denna salighet har den, som här på jorden är förenad med Jesus och lefver i honom, en försmak, men dock endast försmaken; ty så länge vår pilgrimsfärd varar, så länge vi omföra denna dödliga hyddan, störes och hindras ofta gemenskapen med Herren. Än störa oss kroppens smärtor, än denna världens buller, än kämpar i vårt eget hjärta en fiende, som ofta segrar i stället för att falla. Ack ja, huru mycken sorg, nöd och plåga, huru mycken synd och smärta får ej ett Guds

barn erfar, huru mycket svårt och bittert lidande af världen får det icke lida, så att detta Frälsarens ord uppfylles: *i världen hafven I tvång*. Ja, *utvärtes strid, invärtes räddhåga* är Jesu lärjungars lott. Visserligen kunna de stilla hjärtats oro med detta ord: *hvarför bedröfvar du mig, min själ, och är så orolig i mig?* Men stormen upphäfver sig snart åter, så länge ankaret ej funnit en evig ankargrund. Hjärtat längtar efter en frid, som varar evigt, efter Guds stad, det himmelska Jerusalem, hvars tinnar skimra fram för hoppet, och de många boningarna i fadershuset. Och där, i det himmelska Jerusalem, skola alla hinder för den ostörda gemenskapen med Gud vara röjda ur vägen. Där skall det ordet fullkomligen uppfyllas: *jag i dem och de i mig*. Där begär icke hjärtat något annat än att njuta Jesus, att dricka hans *levande vatten* och att *för intet hämta* ur den outtömliga Guds sannings och kunskaps källa. Då är äfven *all* jämmer förbi. *Ingen död skall sedan vara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon värk varder mer, ty det första är förgånget*. Det första eller det tillstånd, hvori vi nu befinna oss, beskrifves här till sin rätta beskaffenhet. Tårar, död, lidande, rop, smärtor äro öfver allt i denna jämmerdalen. Vi äro så vana vid jämmern, att vi icke ens veta, hvad det rätta lifvet är. Men då är allt lidande förgånget. I det himmelska Jerusalem skola inga tårar mera utgjutas. Gud själf skall nedlåta sig ända därtill att ur deras ögon aftorka alla tårar, som sorgeämnena i tiden framprässat. Då skall ingen död mer vara och följaktligen icke heller något lidande, hvarken något stilla hjärtelidande eller något högt klagoskri, ingen smärta till kropp eller själ, intet larmande, trätande, klagande, bannande. Allt detta hör till det första, som är förgånget. Herren har gjort all ting nytt.

Detta är Skriftens antydningar öfver det nya Jerusalems härlighet och salighet. Saken själf går vida öfver människors ord och förstånd. Hvem skulle icke gärna vilja flytta in i denna heliga och härliga stad, när han genom döden flyttar bort från jorden, och bo där i den tillkommande evigheten? Ja, detta kunde ske, och Gud vill det; han vill icke, att staden skall vara tom, utan att den skall uppfyllas af invånare.

Emedan i den *nya himmelen och på den nya jorden*

rättfärdighet skall bo, så följer däraf, att dessa boningar skola hafva rättfärdiga till invånare. Gud skall hänvisa enhvar, dit han hörer. Väl dem, som rätt bereda sig; ty i sådana boningar komma blott nya invånare, på det att allt må passa väl tillsammans.

2:o) *För att blifva delaktiga af den himmelska kärligheten i det nya Jerusalem fordras, att vi i tron söka därefter.*

Den första frågan, som vi hafva att ställa till vårt samvete, är det ord, som Herren Jesus talade vid den öppna porten till den tillkommande världen, vid sin vän Lazari graf: *tror du detta? Tror du det? Många tro det icke och hafva redan länge sedan glömt att af hjärtat bekänna: jag tror på ett evigt lif.* De hålla det kristliga hoppet blott för en skön dröm. Men det, som vi hoppas, det har en god grund, det hvilat på säkra vittnesbörd. Från själfva Guds tron ljuder den rösten: *si jag gör allting ny. Skrif*, lyder befallningen, *fatta i ord hvad du ser och hör; skrif för alla slakten och alla tider, ty dessa ord äro viss och sann.* Den eviga sanningen själf går i borgen för dem, och deras innehåll är trovärdigt och tillförlitligt. *Jag är A och O.* Skulle jag icke fullborda, hvad jag har beslutat af evighet? Då dessa Guds ord äro sanna och vissa, så måste de ock visserligen och i sanning uppfyllas. Ja, de måste anses såsom redan skedda; ty det heter vidare: *och han sade till mig: det är gjordt.* För Gud är allt, det förflutna, närvarande och tillkommande alltid närvarande, och således äro löfte och uppfyllelse, ord och gerning tillsammans, hvarför profeterna alltid tala så, som hade det redan skett. David betygar således icke blott: *Herrens ord är sannfärdigt, och hvad han lofvar, det håller han visserligen;* utan han betygar tillika: *om han säger, så sker det, om han bjuder, så är det gjordt.* Alla Guds löften äro ja och amen i Kristus d. ä. de äro i Kristus redan uppfyllda. Tron har således sin säkra grund i Guds ord och löften. Men äfven otron har sina grunder, och de ligga ganska nära, nämligen i det syndiga hjärtat. Det jordiska sinnet är otillgängligt för den himmelska världen med dess skatter. Att genom nöd och död se rätt in i det eviga lifvet, därtill behöfvas friska, klara, renade trosögon, ögon som icke se på det synliga och jordiska. Ty såsom

man med de lekamliga ögonen icke kan på samma gång se ned under sig på jorden och öfver sig i himmelen, så kan man icke hafva själens ögon fästade på samma gång på de synliga, förgängliga, jordiska ting och på de himmelska, eviga skatterna. Fastän här på jorden finnes så mycket, som förbittrar glädjen, så befinner sig dock mången där så väl, att han instämmer i det som Petrus, när hans ögon voro förtyngda af sömn, talade: *här är oss godt att vara, låtom oss här göra oss hyddor*. Här är ofta så mycket att bestyra, att evighets-tingen få ligga och uppskjutas, till dess det kostbara *i dag* förvandlas till natt, då ingen kan verka.

Skola vi därför lära oss att tro och från tron komma till åskådande af härligheten i det nya Jerusalem, så hafva vi att flitigt umgås med ordet, eftersom vi förutan det ingenting veta härom. Kommer det till ett sådant umgående med ordet, skall det med sitt ljus först upptäcka för oss hela omfånget af vårt förderf, vår djupa själaskada, föra oss till den sorg, som är efter Guds sinne, samt verka hos oss en innerlig längtan att blifva förlossade icke blott från den utvärtes nöden med dess tryckande börda, utan framför allt från syndabördan, samt till ett allvarligt sökande att till hvad pris som helst få själen räddad.

Söka vi icke på den rätta tiden, det rätta sättet och med det redliga allvaret det nya Jerusalem, så komma vi aldrig därin hvarken i döden eller på domedagen. Men söka vi rätt och så, att vi icke genom lagens gerningar, utan genom att omfatta den nåd, som erbjudes oss i evangelium, vilja inkomma i den himmelska härligheten, skola vi säkert finna, hvad vi söka. Vi skola finna Frälsaren Jesus samt nåd, förlåtelse, rättfärdighet, barnskap och evigt lif hos honom. Till barnskapet hör arfsrätten, och till arvet hör Guds rike och således det himmelska och nya Jerusalem. Sökandet efter detta Jerusalem skall dock fortfara, så länge vi vistas såsom främlingar och gäster här på jorden. Vi få noga se till och taga oss till vara, att vi icke låta andlig tröghet och sömnaktighet få insteg hos oss; ty vi äro visserligen på vägen, men hafva ännu ej hunnit fram till målet, ännu icke ingått genom portarna till staden. Många andra före oss, som äfven varit på vägen uppåt till Jerusalem, hafva tröttnat, stannat och sett sig tillbaka samt

vändt om till världen. Af dessas exempel böra vi låta varna oss, att det icke går på samma sätt med oss. Under vaksamhet och bön må vi träget bruka Guds ord alla dagar, lyfta upp våra lata händer och trötta knän. Vi måste vidare allvarligt vinnlägga oss om att blifva fria från det jordiska sinnet. Vi få ej låta oss fångas af jordens lust. Vår jordiska kallelse möda skall vara oss en driffjäder att rikta vårt ansikte mot Jerusalem i Abrahams sinne, om hvilken det heter: *han vände efter en stad, som grund hade, hvilkens byggmästare och Skapare är Gud.* Vi få ej låta oss uppehållas på vägen af de jordiska småsakerna lika litet som af den jordiska öknens matande hetta, mot hvilken det ej hjälper att ösa ur de usla brunnarna, som intet vatten gifva, men hvilken bör göra oss så mycket begärligare efter vederkvickelsen vid den lefvande yttubrunnen, vid den kristallklara strömmen, som flyter från Guds och Lammets stol. Ju mera hjärtat upplyftes från det jordiska väsendet till himmelen, desto bättre kunna vi betrakta den himmelska härligheten.

3:9) *Utan kamp och strid är det omöjligt att vinna delaktighet i den himmelska härligheten i det nya Jerusalem.*

Den där vinner, han skall allt detta få äga, heter det i texten.

Det nya Jerusalem måste eröfras i heligt krig. Redan vid början af omvändelsens och salighetens väg, då den första trosgnistan skall upptändas, är en strid nödvändig, såsom vi förstå af Frälsarens ord: *vinnläggen eder därom d. ä. kämpen därför, att I kunnen ingå genom den trånga porten.* Under kamp och strid fortgår det sedan på den smala vägen. En ständig kamp är oss där förelagd. Och denna kamp är en troskamp. Huru stor är icke åtskilnaden mellan den sanna kristendomen eller en sann kristens troskamp och världsbarrens förmenta kristendom! Många af dessa veta alls icke af någon kamp, om icke att strida mot Gud. Andra kämpa måhända till en tid, men icke rätt, när de icke låta rätteligen omvända sig. De låta icke *sina länder vara omgjordade*, såsom de som löpa i kampen för lifvets krona. Somliga *kämpa, såsom de där hugga i vädret.* De kämpa visserligen enligt sin mening mot synden, men då blott mot sådana synder, hvartill de icke

hafva någon synnerlig benägenhet, under det att skötesynden, hufvudfienden skonas. När man på detta sätt kämpar, kan man icke öfvervinna, utan man slappas snart, upphör med striden och låter sig öfvervinnas af fienderna.

En troende däremot strider i tron, i Kristi gemenskap och i Kristi kraft. Han vet, att Kristus redan har varit på stridsplatsen och där segrat för oss, och att han alltjämt skall besegra allt i och genom oss, samt att han alltid skall vederkvicka och stärka sina redliga stridsmän med lifvets vatten, med den helige Andes kraftiga understöd, så att de alltid på förhand skola kunna vara vissa om seger. De veta sig vara Kristi lemmar och bundsförvandter; de veta, att Gud såsom deras förbundsgud står på deras sida, eftersom de hafva syndernas förlåtelse och frid med Gud. Därför tillägges omedelbart efter de orden: *den där vinner, han skall allt detta få äga: och jag skall vara honom hans Gud, och han skall vara min son*, som jag ej skall låta öfvermannas, då jag själf såsom hans förbundsgud strider för honom. Och denna seger är alltid säker och viss; ty han, som strider med och för de sina, kallar sig *A och O, begynnelsen och änden* och vill således i all kamp vara både början och slut och på förhand gifva styrka och vederkvickelse åt sina trogna stridsmän, så att de kunna öfvervinna allt, såsom han lofvar i dessa ord: *jag skall gifva honom, som törstar, af lefrande vattnens källa förgäfves* eller för intet. Med sådana härliga löften skola vi i tron på Kristus och i hans starkbets kraft strida för det himmelska arf, som oss förehålles; och så kunna vi lämna allt det förgängliga, som vill hindrande ställa sig i vägen, och som icke gagnar oss i döden och i evigheten. Och detta skola vi lätt kunna försaka i tron på honom, som har utgifvit sig helt för oss och offrat hela sitt lif för att frälsa och saliggöra oss.

4:o) *För att blifva delaktig af den himmelska härligheten i det nya Jerusatem fordras ett nytt hjärta.*

Det hör till den himmelska härligheten i det nya Jerusalem, att allt det gamla är förgånget, och all ting är nytt vordet. Därför fordras ock ett nytt hjärta. Människor vilja eljest alltid så gärna hafva något nytt: nya tidningar, nya kläder, nya moder, men tyvärr icke nya hjärtan. Mången är ännu helt och

hållet den gamla människa, som han länge har varit, ja kanske ännu värre, och likväl vill han komma i den nya himmelen, i det nya Jerusalem. Huru passar det tillsammans? Hvad skulle han göra i den nya himmelen? Tiden skulle där blifva honom för lång. Han skulle där icke finna, hvad som kunde förnöja hans gamla köttsliga sinne. Tiden blir honom ju här ofta så lång, och han vändas, när han blott en kort stund skall umgås med sannt trogna och med himmelska, andliga ting, höra Guds ord, bedja, sjunga och dylikt. Huru skulle han finna sig i himmelen, där han i all evighet skulle sysselsätta sig med andliga, himmelska ting, om han behölle sitt gamla, jordiskt sinnade, köttsliga hjärta? Den som icke af allt hjärta omvänder sig till Kristus och blir ett nytt kreatur, han tager det oförändrade hjärtat med in i evigheten. Hans hopp om himmelen är förlorat; ty Gud har sagt och bekräftat det, och han kan icke taga sitt ord tillbaka. Det gamla Guds ord fordrar ett nytt hjärta. Utan ett nytt hjärta kan ingen inkomma i den nya himmelen.

Det är ej nog, att ett och annat blir förändradt, utan *allt* måste blifva nytt. Det kan väl vara, att hos någon den gamla människan förlorat något af sitt välde. Det har försiggått några goda rörelser; han har ändrat sig i det yttre, men förändringen har ej gått till hjärtats grund, så att det kommit till en rätt ny födelse i hjärtat. Allt har icke blifvit nytt hos honom. Han har icke helt gifvit sig åt Herren och låtit förnya sig, utan delar ännu hjärtat mellan Gud och världen och behåller ännu någon skötesynd. Han passar ännu icke för den nya himmelen, där allt skall blifva nytt. Besinnen dock detta Herrens ord: *se, jag gör all ting*, icke något, utan *allt nytt*. Här gäller ingen ursäkt. Här duger det ej att säga: jag är ju en svag människa, jag kan icke lämna och bortlägga allt och blifva en helt ny människa; ty du hör ju, att Gud vill göra det, då han säger: *jag, jag gör allting nytt*. Således måste vi låta helt förnya och helga oss. Hvilken brud vill så smycka sig för sin brudgum, att hon uppsåtligen låter många fläckar sitta kvar på sitt ansikte? De trogna äro ju tillsammans Kristi brud, hvilken smyckad tillredes för sin man. Det är deras hufvuduppgift här i världen att dagligen låta två sig i hans

blod, smycka och pryda sig genom hans Ande, så att de kunna stå inför honom i hvita kläder. Därpå går allt deras bemödande ut.

5:o) *För att få delaktighet i den himmelska härligheten i det nya Jerusalem måste de trogna ständigt låta smycka och tillreda sig samt hålla sig redo att möta sin Frälsare,*

De vänta honom alltjämt och vinnlägga sig om, att de obesmittade och ostrafflige finnas måga för honom i frid. Hela sin lifstid betrakta de blott såsom en förberedelsetid och tänka, att de blott för den skull äro här. Ju mera tiden lider, och deras bröllopsdag nalkas, desto ifrigare blifva de. De tänka ofta: jag är så och så gammal och är ännu icke rätt himmelskt sinnad, är ännu så föga lik min himmelske och härlige brudgum, det ödmjuka, tåliga och stilla Lammet, jag är ännu icke tillredd. Därför böja de sig i åkallan för honom, att han själf dagligen och stundligen ville göra dem sådana, som han vill hafva dem.

Om en sådan tillredelse, ett sådant prydnande hafva de arma världsbornen knappt någon aning. Ehuru hela lifvet skulle vara en beredelsetid, så tänka de ej härfpå, förrän döden nalkas. Då vilja de göra början att tillreda och pryda sig. De tänka: *min Herre kommer icke så brådt*, ännu är det tid. Besinna dig dock du, som så tänker! Hvar är din ifver att blott behaga Jesus och städse hålla dig smyckad och redo för honom? Jesus har tillbrakt icke blott sina sista stunder utan hela sitt lif med att förvärfva din själs prydnad, din salighet; och du har kanske icke rätt användt en enda timme för att ikläda dig denna prydnad, utan menar, att allt kan uträttas med en tom suck. Icke är detta rätt gjordt? Vet du väl, huru länge tiden räcker? Du springer och löper och har mycken omsorg att behaga människor, men Herren Jesus söker du icke behaga, han som dock gjort så mycket för dig. Din kropp pryder och kläder du kostbart, men hvar är din själs prydnad? Själven låter du vara naken, oren och befäckt. Du pryder och tillpyntar ditt hus, dina rum, att allt där må vara putsadt, men ditt hjärtas hus är fullt af orenlighet och oordning. Man ser guld, pärlor och ädelstenar glänsa på dig, men hvar är trons guld och bättringstärarnes pärlor? Hvar glänser Jesu kors i ditt

hjärta? Man finner dig ofta framför spegeln, men sällan vid Bibeln. Ack, skynda dig att i sann bättring vända dig till Jesus och blifva tvagen i hans blod, innan nådens tid löper förbi, och döden öfverraskar dig oförberedd!

Men är det ditt allvarligaste bemödande, din innerligaste omsorg att blifva rätt tillredd, så hör till din tröst: *henne vardt gifvet att kläda sig uti rent och skinande silke, men silket är helgonens rättfärdighet.* Således kunna vi icke själfva bereda oss, utan att det varder oss gifvet. Herren själf, brudgummen vill två, rena och helga sin församling, bekläda henne med hvitt silke, med sin rättfärdighets sköna klädnad och öfvertäcka alla hennes synder. Äro vi bristfulla i oss själfva, så äro vi dock, iklädda honom själf, hans rättfärdighet, oskuld och helighet, härliggjorda, så att vi i denna hans egen klädnad kunna bestå inför honom ostraffliga och med fröjd. Vi kunna bekänna:

*Kristi död och dyra blod
det är mitt lif, min prydnad god.
Därmed jag vill för Gud bestå,
när jag för domen skall framgå.*

Emellertid, då rättfärdighet och lefvernets ostrafflighet, det nya andliga och himmelska sinnet och alla den helige Andes gåfvor höra till brudsmycket, och då vi dagligen skola två våra kläder hvita i Lammets blod, skall Herren icke försumma något hos oss, utan såsom han gjort oss rättfärdiga, så skall han ock göra oss heliga och härliga. Han skall så mycket mer skynda med vår förberedelse, ju mindre tid vi hafva, hvilket han bäst vet. Han skall ej underlåta något för att fullända vår salighet och så pryda oss för det himmelska Jerusalem, att han evigt kan hafva sin lust i oss och gifva oss *glädje tillfyllest och ett lustigt väsende på Guds högra hand evinnerligen.*

Så står vägen för oss öppen; målet är visst, tiden är kort. Låtom oss då vinnlägga oss om att inkomma i det himmelska Jerusalem, att ingen af oss blifver tillbaka!

Anledning till dessa betraktelser hafva vi haft i dag, då vi samlats kring denna församlings bortgångne, åldrige lärares

bår. Helt visst har den hänsöfne herden från detta rum för eder här närvarande medlemmar af denna församling ofta talat om den härlighet och salighet, som väntar Jesu trogna i det nya Jerusalem, ofta manat eder att redligt och allvarligt vinnlägga eder därom, att I efter den korta jordevandringens slut måtten få ingå i himmelen, samt efter Guds ord gifvit eder en tydlig vägledning till uppnående af detta saliga mål. Nu har hans stämman för alltid tystnat efter att så länge och så ofta varit hörd i detta tempel. Hans bortgång var på grund af årens mängd ingalunda oväntad, men den är egnad att väcka många saknadens känslor bland eder, hvilkas själasörjare han så länge varit. Nu blott några få ord om hans föga växlingsrika lif.

Laurenz Olof August Simson

var född i Göteborg den 13 Augusti 1815. Efter fullbordade studier invigdes han till det heliga predikoembetet den 11 Oktober 1839. Därefter tjänstgjorde han under sina första embetsår på skilda ställen i stiftet och särskildt såsom lärare vid Sethe-liska skolan, tills han den 9 Maj 1849 blef kapellpredikant å Käringön.

Här har han sedan verkat såsom lärare och själasörjare under den sällspordt långa tiden af ett halft sekel. Han sökte icke någon större verksamhet, som han möjligen skulle kunnat erhålla, utan stannade här såsom Herrens tjänare, till dess han fick ingå i den eviga hvilan. Detta visar, huru varmt och innerligt han var fästad vid denna församling.

Under sin långa embetsgerning härstädes var han outtröttligt verksam i ordet och i lärdomen. Med nit och allvar skötte han sitt viktiga embete och använde med trohet det pund, som Herren förlänat honom. Härmed fortsatte han in i sin sena ålderdom; och när på det sista krafterna sveko, var det endast med möda han lät afhålla sig från att offentlig förkunna ordet.

Såsom ett yttre erkännande åt hans samvetsgranna och nitiska embetsförvaltning blef han år 1887 ledamot af Kongl. Wasaorden.

Om frukterna af hans verksamhet och dess värde inför

den Allra Högste tillkommer det icke oss att döma. Men att han verkat till välsignelse, därom vittnar den kärlek till kyrkan, som här varit rådande, och det sällsporda förtoende, med hvilket denna församlings medlemmar slutit sig till sin nu bortgångne lärare. Hyste han kärlek till sin församling, så möttes han från dess sida med icke mindre genkärlek, hvilken tog sig uttryck på mångfaldigt sätt, om det också icke, särskildt under den sista tiden, alldeles saknades sådana, som icke lärt sig att rätt värdera sin Pastor.

Men ett tillfälle, sådant som detta, är icke blott egnadt att väcka saknadens känslor. Det bör ock mana eder, medlemmar af denna församling, till allvarlig eftertanka. De flesta af eder hafva af den bortgångne blifvit undervisade och beredda till sin första nattvardsgång. Huru hafven I använt den goda kunskap i vår salighetslära, som I då undfingen? Huru hafven I tillgodogjort eder det ymniga Guds ords utsäde, som blifvit gjordt af denne lärare? Hafven I efterkommit det Guds ord, han förkunnat, då han med trohet visat eder, huru I genom att ingå genom den trånga bättringsporten skullen komma att beträda den smala lifsens väg, och huru I sedan skullen komma fram på denna väg för att på sistone hinna det saliga målet i det himmelska Jerusalem? Tagen i dag detta i allvarligt öfvervägande! Hafven I tillslutit edra hjärtan för det ordet, som rikligen blifvit utsådt bland eder af den läraren, som nu för alltid nedlagt sin herdestaf, så besinnen, hvad eder frid tillhör! Förslösen icke längre den viktiga och oersättliga nådetiden! Bedjen Gud om en förlängd nådetid, så att eder omvändelse kan fullbordas!

Och finnas här sådana, som tagit Guds ord till hjärtat, och som med redligt allvar, om också under mycken skröplighet söka sin salighet, så tacken Gud för det Guds ord, som han låtit förkunna bland eder af sin nu bortgångne tjänare, och för den undervisning, förmaning och vägledning, som I undfått af honom. Blifven allt framgent vid det goda Guds ord!

Ja, betänken nu alla dödens visshet och vikten af att under nådedagarne på jorden söka efter det nya Jerusalem och dess härlighet. I skolen alla snart, den ene efter den andre ingå i den evighet, i hvilken eder gamle lärare nu inträdt.

Dödsdagen rycker hastigt och oförmärkt in på oss. Herren göre oss beredda till den dagen! Han pryde oss själf för det nya Jerusalem! Vi äro ännu icke nog himmelskt sinnade, ännu icke rätt skickade för himmelen. O, så skynda då, o Herre, med vår beredelse! Finner du något straffvärdt hos oss, för hvilket vi behöfva rening, så visa oss det, att vi må få det aftvagat i ditt blod! Tag bort hos oss allt, som icke duger för himmelen, allt, som är hö eller strå eller befläckadt, pryd oss med tro och med kärlek till dig och alla dina barn, ja till alla människor; pryd oss med ditt sinne, med de himmelske invånarnes sinne, med lefvande hopp och begär efter dig och din himmel! Du vet ju bäst, hvad vi behöfva, och huru liten tid vi hafva, hjälp oss därför att öfvervinna allt, att vi må vara ditt folk och din arvedel. Rikta själf, Herre Jesu, vårt hjärta på den saliga evigheten! Öppna våra ögon och upplys oss genom din helige Ande, att vi städse se efter dig och genom dödens och grafvens mörker se in i himmelen, i det eviga lifvet! Gif oss en försmak af det eviga lifvet, isynnerhet i vår död, och för oss själf, du vår salighetshöfding, som redan fört många barn till härligheten, säkert och saligt igenom! Fullända oss och hemför oss i frid såsom din brud, så skola vi i det himmelska Jerusalem fröjda oss med utesäglig glädje evinnerligen. Amen.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 20 horizontal lines across the page.

